

 metafora

Ví příliš mnoho...
a to se neodpouští

NA ŽIVOT A NA SMRT

LAURA GRIFFINOVÁ

Autorka thrilleru **Oko za oko**

Soukromé vyšetřovatelce Kiře Vanceové zastřelí před očima parťáka a mentora Ollieho. Když se ukáže, že šlo o vraždu na objednávku, Kira přijme nabídku bohatého právníka Brocka Logana, aby pokračovala v práci na případu, který měl Ollie před svou smrtí na starost. Evidentně přitom narazil na někoho hodně nebezpečného.

Brock Logan najme pro svůj tým bezpečnostní agenturu a Kira musí přijmout skutečnost, že bude mít ve dne v noci po boku ochranku. Na starost ji dostane bývalý mariňák Jeremy.

Přestože se Kiře vůbec nehodí, aby se jí někdo při jejím soukromém pátrání neustále pletl pod nohy, přítomnost Jeremyho je jí víc než příjemná. A Jeremy z ní nemůže spustit oči.

Mezi oběma to jiskří, ale když zemře další nevinný člověk, je jasné, že vše musí stranou, protože teď jde o život...

„Každý další zvrát znovu vyrazí dech... až do rozuzlení, jehož příchod jste nečekali.“

—Kathleen Barber, *spisovatelka*

Laura Griffinová

NA ŽIVOT A NA SMRT

Laura Griffinová

NA ŽIVOT A NA SMRT

Přeložil Lubomír Veselý

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Her Deadly Secrets © 2019 by Laura Griffin

Published by Gallery Books,

a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

Translation © Lubomír Veselý, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-551-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-550-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-160-1 (print)

Pro Lauren

1

Kira Vanceová pevně svírala volant a opatrně projížděla kluzkými ulicemi. Letní průtrž přišla jako blesk z čistého nebe a dokonale ji zaskočila. Kira chtěla udělat dobrý dojem, a teď nejenže přijede pozdě, ale navíc promočená až na kůži a v bílém tričku, které se po dešti stalo téměř průhledným.

Zastavila na semaforu a nasupeně se podívala na prosakující posuvnou střechu, ze které jí na rameno kapala voda. Nebylo pochyb – potřebovala nové auto. Její malá celica už měla na počítadle najetých kilometrů šesti-místné číslo a k tomu špatnou převodovku, Kira přesto odmítala vůz vyměnit. Jednak si lepší nemohla dovolit, a navíc s ní to auto prožilo tolik dobrého i zlého, že k němu měla poněkud sentimentální vztah.

Na sedadle vedle ní zazvonil telefon, ale ignorovala ho, protože to byl Ollie, její prohnaný, neurvalý a občas naprosto nesnesitelný šéf. Nechtěla s ním mluvit po telefonu. Potřebovala si promluvit tváří v tvář.

Kira se smykem rozjela z křižovatky a na palubní desce se rozsvítila výstražná kontrolka motoru.

„Ten parchant,“ zaklela polohlasem.

Nedávno si nechala vyměnit olej a opravář jí tvrdil, že zkontroloval i všechno ostatní.

Ale lidé lžou. Často. Kdyby tomu tak nebylo, neměla by co dělat.

Náplní její práce totiž bylo pátrat po pravdě – pěkné, ošklivé i té, o které nechtěl nikdo ani slyšet. Snažila se vyštourat fakta, se kterými právníci poté pracovali u soudu. Nebo taky nepracovali. Někdy její objevy způsobily, že dotyčného nepředvolali ke svědecké výpovědi. Nebo tým obhajoby přišel s novou strategií. A občas výsledky jejího úsilí proděravěly případ horlivého prokurátora skrz naskrz.

Pravda může být dvojsečná, a právě to se jí líbilo. Nalézání pravdy v ní vyvolávalo omamné pocity, které jí dokázaly plně vynahradit záporné stránky práce soukromého detektiva, jako bylo třeba odhalování partnerské nevěry, pátrání po otcích, kteří neplatí výživné, nebo rozkrývání pojistných podvodů. Podobné případy jí lezly na nervy a dělaly z ní cynika.

A další věc, která ji dokázala naštvat? Nezaplacené faktury. S proplacením jedné tučné měl Ollie už tři týdny zpoždění, a protože byl přeborníkem ve vymlouvání se a kličkování, rozhodla se ho dnes večer vyhledat a osobně si s ním promluvit.

Kira dorazila do ulice, která vedla do River Oaks, kde se na nízce zastřižených trávnících v pozadí vypínaly majestátní domy. Bouřka přinesla předčasný soumrak, hustý trávník zářil v tajuplném příšeří téměř neonovou zelení.

Obě strany ulice lemovala auta. Nedaleko odsud někdo pořádal mejdan, což jí připadalo zvláštní vzhledem k tomu, že bylo úterý. K obrubníku kousek od ní ladně zajel červený jaguár a člověk, který měl na starost parkování, ihned vyskočil a proběhl sprintem kolem ní.

Kira zahlédla Ollieho pečlivě udržovaný praktický ford zaparkovaný na začátku strmé příjezdové cesty. Vmáčkla se autem mezi dva mercedesy SUV, zhasla motor a rozhlédla se.

To musí být ono. Mount Logan. Společnost pojmenovaná pro Brocku Loganovi, hlavním partnerovi právníkové firmy, která najala Ollieho, aby vyšetřoval její velké případy. Kira si myslela, že jméno odráželo nabubřelé ego Brocka Logana, ale teď viděla, že se přinejmenším částečně mylíla. Budova se tyčila na vrcholku kopce na rozlehlém rohovém pozemku a čněla nad ostatními usedlostmi té nejokázalejší houstonské čtvrti.

Kira nikdy do žádného domu v River Oaks nevkočila, a tak se k jejím profesionálním ambicím přidala i zvědavost. Kromě toho, že si to chtěla vyříkat s Olliem, tu byla také proto, aby se trochu hnuly obchody. Byl nejvyšší čas, aby se seznámila s Ollieho vlivným a důležitým klientem, který jí poslední tři roky platil Netflix a japonské nudlové polévky. Nikdy se s tím mužem nesetkala, protože Ollie byl raději, když se držela stranou. Ale tyhle časy byly nenávratně pryč.

Popadla desky a rychle se prohlédla ve zpětném zrcátku. Mimořádná vlhkost vzduchu jí vůbec nesvědčila. Rozmazaná řasenka, dlouhé tmavé vlasy proměněné v zacuchanou změť. Učísla je a rty lehce přejela rtěnkou. S mokkými úzkými džíny se nedalo udělat nic, ale promočené průhledné tričko snad dokáže zakrýt skvěle padnoucím černým sáčkem, položeným na zadním sedadle. Vyměnila levné žabky za černé páskové sandály a zatlačila do dveří, které se s vrznutím otevřely.

Průtrž mezitím polevila, ale dál hustě mrholilo a kolem se mihl další zřízenec z obsluhy parkování. Kousek za ním supěl běžec v promočené mikině s kapucí. Kira

počkala, až ji mine, a pak vykročila přes ulici k Loganovu domu.

Zdejší domy stály na obrovských pozemcích a každý měl svůj osobitý charakter. Vysoké bílé sloupy domu po levé straně Loganovy rezidence připomínaly mississippské plantáže. Vpravo stála staromódní novoanglická cihlová budova s příkrou střechou, která nepochybně hravě odolávala četným houstonským sněhovým bouřím. Loganův rozlehlý dům ze žlutých vepřovic a se střechou z červených tašek dokonale zapadal do kategorie nevkusných, z módy vyšlých kalifornských rezidencí. Obklopovaly jej palmy, ohyzdně trčící nad okolními duby, které daly jméno celé oblasti.

Kira se plahočila nahoru po dlážděné cestě a vzduch voněl deštěm a čerstvě posečenou trávou. Prošla mezi dvojicí betonových lvů na nevelké nádvoří a zastavila se až před impozantními vyřezávanými dřevěnými dveřmi.

Byla u cíle. Brock Logan. Tohle setkání prostě musí zvládnout. Vytáhla z kapsy gumičku, stáhla si vlasy do culíku, vypnula hrud' a když zmáčkla tlačítko zvonku, modlila se, aby to vyšlo.

Brock Logan vydělal jmění tím, že obhajoval zazobané klienty obviněné z vážných zločinů. Byly to nanejvýš riskantní, ale nadmíru dobře zaplacené případy a Loganův současný projekt byl toho zářným příkladem: prominentní kardiochirurg obviněný z vraždy své manželky. Podle teorie obžaloby byl lékař, který se navenek projevoval velmi kultivovaně, ve skutečnosti násilnický manipulátor. Když mu žena pohrozila, že ho opustí, chladnokrevně ji zabil.

Znělo to chytlavě a věrohodně, trochu jako hraný dokument v kabelové televizi. Jenže Logan měl v úmyslu ho smést ze stolu nevyvratitelným alibi: jeho klient popíjel

s kolegou lékařem v golfovém klubu whisky právě v době, kdy došlo k vraždě.

Dveře se trhnutím otevřely a na prahu stál Ollie ve své obvyklé košili s krátkými rukávy a v tmavých kalhotách. Měl krátce zastřižené šedé vlasy a přes opasek mu viselo nevzhledné panděro.

„Kristepane, co tady děláš? Jdeš od soudu? Honem, ať tě nikdo nevidí.“ Popadl ji za loket a vtáhl dovnitř. „Mohlas mi zavolat. Nemusela ses v tom dešti trmáct až sem.“

„Potřebovala jsem s tebou mluvit.“

„Vážně?“ Ollie se samolibě ušklíbl. „A tipuju, že se taky chceš seznámit s velkým šéfem. Mám pravdu?“

„Jsem tu kvůli svým penězům, Ollie. Musím zaplatit nájem a ty se mi pořád vyhýbáš.“

„Zrovna jsem ti chtěl vypsát šek.“

Založila si ruce na prsou.

„Ale no tak, však víš, že o ty peníze nepříjdeš.“ Ve snaze změnit téma máchl rukou směrem do vstupní haly. „Tak co na to říkáš?“

„Pěkný.“

Hala byla prostorná a vzdušná, bez problémů by se do ní vešel Kiřin obývací. Nad vysokým klenutým vstupem do zadní části domu se stáčelo bohatě zdobené schodiště. Po Kiřině levé ruce se nacházela společenská jídelna a po levé rozlehlá obývací místnost s několika obrovskými pohovkami.

„Lepší než sedět v kanclu,“ řekl Ollie a zavedl ji dál klenutým vstupem. „Objednali jsme si čínu. Logan je venku a telefonuje.“

„V tomhle počasí?“

„Zastřešená terasa.“

Kira vešla do kuchyně a zarazila se uprostřed kroku, ohromená nekonečnými bílými pracovními deskami,

elegantními spotřebiči a masivním ostrůvkem pro přípravu jídel. V televizi připevněné na stěně v malé přilehlé jídelně běžely nikdy nekončící zprávy z finančních trhů a na dlouhém dřevěném stole se vršily šanony a kancelářské bloky. Logan a Ollie už byli očividně po uši zabraní do práce na přípravě procesu.

Kira se rozhlédla po kuchyni. „Tady bys mohl navařit pro celý regiment.“ Ne, že by byla kdovíjaká kuchařka, čistě jen hypoteticky. „Je vůbec ženatý?“

„Rozvedený.“ Ollie obrátil oči v sloup. „Ale vyšel z toho líp než já. Být právníkem se vyplatí. Dáš si pivo?“

„Nechci, díky. Poslyš, máme problém.“

„Vteřinku.“ Ollie vytáhl z kapsy mobil a zamračeně si přečetl přijatou zprávu. Něco zamumlal a zdvihl hlavu. „O co jde?“

Kira položila desky na ostrůvek. „Robert Peck. Přítel obviněného doktora.“

„Alibi od kamaráda z golfu. Co je s ním?“ Ollie sáhl po láhvi piva na ostrůvku a pořádně se napil.

„Byla jsem v soudní budově a vystrachala tam jeden starý rozvod,“ prohlásila.

„Jak starý?“

„Čtrnáct let.“

Ollie položil pivo. „Nevěděl jsem, že byl Peck předtím ženatý.“

„Jasně, předpokládám, že se o tom zapomněl zmínit. Manželství trvalo pouhých osm měsíců.“

„V čem je teda problém?“

„V materiálech. Peckova exmanželka prohlašuje, že jí byl nevěrný a duševně i fyzicky ji týral. Soud mu dokonce i dočasně nařídil, že se k ní nesmí přibližovat ani ji kontaktovat.“

Ollieho výraz se nezměnil.

„Nebude to vypadat dobře, když obviněnému potvrdí alibi někdo, kdo se dopustil domácího násilí,“ dodala, jen aby zdůraznila to, co už bylo víc než jasné. „Snižuje to jeho důvěryhodnost.“

Ollie se znovu podíval na mobil a Kira zaskřípala zuby.

Strávila celé odpoledne prohrabáváním archivu a to, co objevila, by mohlo snadno Loganův případ potopit, nebo mu aspoň hodně uškodit.

„Ollie? Posloucháš mě vůbec?“

Poškrábal se na bradě a pokračoval ve čtení. „Právě teď děláme na něčem větším.“

„Co může být většího, než když se ze svědka, který ti má potvrdit alibi, vyklube parchant, co mlátí vlastní ženu?“

„Jestli tohle vyjde, pak na Peckovi nezáleží.“

„Jestli vyjde *co*?“

Zdvihl hlavu a cosi mu blesklo v očích. Poznala ten pohled a zrychlil se jí pulz.

Ollie něco měl.

U dveří zazvonil zvonek a Ollie zalétl očima k vestibulu. „To bude jídlo. Zůstaneš?“

„Bez peněz neodejdu.“

„Chováš se, jako bych byl nějaký podvodník, kristepane.“

Popadl pivo a odešel otevřít dveře. Kira osaměla v kuchyni. Neměla v úmyslu zdržet se na večeři, ale nehodlala se odsud hnout, dokud se nedozví víc o novém směru v případě.

A neseznámí se s velkým šéfem.

Jako na zavolanou se otevřely zadní dveře a dovnitř vstoupil Brock Logan. Asi čtyřicetiletý soudní právník, vysoký a štíhlý, pod vykasanými rukávy se rýsovala opálená předloktí. Pokud ho překvapilo, že ve své kuchyni našel neznámou ženu, nedal to na sobě znát.

„Vy musíte být Kira.“

„Přesně tak.“

Koutek úst se mu zvedl do sexy poloušměvu a jí se hned vybavily všechny fámy, které o něm kolovaly. Logan byl hráč, a když ho člověk poznal osobně, nebylo těžké odhadnout proč.

Ode dveří se ozvala rána. Kira se bleskově otočila.

„Ollie?“

Rozběhla se do vestibulu. Ležel tam na zádech, nohy roztažené, ruku přitisknutou na prsa, vedle rozlitého piva a hromady střepů. Kira si k němu klekla. Dostal infarkt? Mrtvičku?

Mezi prsty mu prosakovala krev a Kira se zadrhl dech.

„Ollie! Ach bože!“

Na periferii jejího zorného pole se něco pohnulo. Otočila se tím směrem právě v čas, aby uviděla tmavou postavu, jak sprintuje přes jídelnu.

„Stůj!“ Logan, který přiběhl za ní, vyrazil zpátky do kuchyně, aby vetřelce zastavil.

Mokrý zakloktání okamžitě přitáhlo její pozornost zpět k Olliemu. Z úst mu začala vytékat krev. Šokovaně třeštil oči, když jí tiskl do dlaně mobil. Byl kluzký od krve a s rachotem jí upadl na podlahu, než ho dokázala znovu uchopit a vytočit 911.

Rána v kuchyni. Pak hlasité vyjeknutí, následované dvěma svištivými zvuky. Kira je okamžitě identifikovala.

Výstřely z pistole s tlumičem.

Kousek od ní se rozletěla váza. Něco ji píchlo do tváře. Rychle přeběhla do obývacího pokoje, skrčila se za sedačku a přitom se bouchla hlavou o okraj stolu.

Ten vetřelec střílel po ní.

Další hluk z kuchyně. Kira se na okamžik zastavilo srdce. Byl to Logan? Ten, kdo střílel?

Snažila se přinutit mozek k přemýšlení. Telefon v ruce se jí rozsvítil a ona si uvědomila, že hovor byl spojen. Palcem ztlumila zvuk, přikrčila se co nejniž a snažila se nevydat ani hlásku. Kde je ten střelec? Kousek po kousku se přesunula ke konci pohovky a opatrně vykoukla. V hale viděla jen Ollieho. Nehýbal se.

Kira se plazila zpátky k němu a modlila se, aby zůstal zticha, a vzápětí se nenáviděla za to, v co doufá. Jeho tvář byla uvolněná a popelavě bílá. Rychle si svlékla sako a přitlačila mu ho na temně rudou skvrnu na prsou.

Ollie, prosím.

Ze zadní části domu se ozývaly další rány, zatímco se zoufale snažila zastavit krvácení, ale mokrá látka už začala prosakovat.

Kiře se sevřel žaludek, když si představila, že se k ní zezadu přibližuje zabiják a vpálí jí kulku do hlavy. Ruce měla špinavé od krve, teplé a lepkavé, a začínala panikařit. Tohle přece nemůže být skutečné. Znovu se podívala na telefon v naději, že hovor sledují. Nezavěsili, ale měla ztlumený zvuk. Kdyby se střelec objevil nablízku, nechtěla upoutat jeho pozornost.

Ollie, no tak. Otevři oči.

Nehýbal se. Nemrkal. Nevydával žádné zvuky. I zbytek domu se ponořil do ticha. Modlila se, aby se střelec nevrátil. Utekl zadními dveřmi? Nebo se ukrýval v jiné části domu? Kde byl sakra Logan? Představila si ho mrtvého v kuchyni a krev jí tuhla v žilách.

Všude bylo ticho. Příliš ticho. Jediný zvuk vydávalo její zběsile bušící srdce.

Neumírej. Neumírej. Neumírej.

Zlověstné ticho prořálo pronikavé zaječení.

2

Charlotte Spearsová zajela k obrubníku a mapovala terén. Tahle noc rozhodně nepatřila mezi její nejšťastnější. Napočítala pět policejních hlídkových vozů a dvě SUV, ale dodávka výjezdové skupiny nikde.

Vystoupila z auta a právě si do kapsy strčila poznámkový blok, když se zpoza rohu vynořilo zpravodajské auto a pomalu popojíždělo, až zastavilo vedle policejního zátarasu.

„Dva nula pro vás,“ zamumlala.

Charlotte si prohlédla dům. Chodník vedoucí ke vchodovým dveřím byl ohraničený žlutou páskou označující místo činu, takže se vydala nahoru po příkrém trávníku a co chvíli zaklela, když se jí vysoké podpatky zabořily do měkkého zeleného koberce. Dneska dokonce zvažovala, jestli si kvůli deštivému počasí nemá vzít boty bez podpatku, ale nakonec tu myšlenku zavrhl. S tím, že musí nosit fádňní kalhotový kostým, jak si žádá její profese, se smířila, ale do policejních polobotek ji nikdo nedostane.

Na chvíli se zastavila u dvojice betonových lvů a všimla si otevřeného francouzského okna na vzdálenějším konci nádvoří. Stál v něm Ken Phan a povídal si s dalším policistou v uniformě.

No vida, možná se karta začala obracet. Ráda s Kenem pracovala. Měl smysl pro detail a s nadřizenými ženského pohlaví neměl nejmenší problém.

Phan zdvihl hlavu a posunkem jí naznačil, kudy vede provizorní vchod do domu. U vchodových dveří se muselo něco stát.

„Vítej zpátky, komisařko. Jaká byla dovolená?“

„Příliš krátká,“ odpověděla Charlotta, zatímco si na lodičky na podpatku nazouvala papírové návleky. Francouzským oknem vešla do velké společenské jídelny, jíž vévodil stůl, k němuž by se pohodlně vešlo dvacet lidí.

„Tak co tady máme?“ zeptala se.

„Pachatel zazvonil. A muž, který otevřel, to schytl do prsou. Z bezprostřední blízkosti,“ informoval ji Phan.

Nasála vzduch. „Smrdí to tady jako na kolejním večírku.“

„Zastřelený upustil pivo, když dostal zásah. Všude kolem je rozbité sklo.“

Charlotta popošla blíž ke vstupní hale, kde seděla v podřepu policejní fotografa v bílém ochranném overalu vedle tmavě červené louže. Pořádila snímek srážející se krve, pak vstala a opatrně obešla střepy hnědého skla.

„Kde se tady vzala?“ divila se Charlotta. „Venku jsem žádnou dodávku neviděla.“

„Zaparkovali za rohem. Na ulici byl hrozný zmatek, když jsme sem přijeli. O pár domů dál zřejmě někdo pořádal mejdan.“

Což ještě přidělá zmatek v už takhle nepřehledné situaci, o tom nebylo pochyb. Třeba ale budou mít kliku a někdo z hostů si něčeho všiml.

Charlotta kývla směrem k vestibulu. „Oběť je majitel domu?“

„Ne. Majitel byl v kuchyni. Postavil se pachateli, ten na něj dvakrát vystřelil a nechal ho ležet v krvi na podlaze.“

Fotografka nepřestávala fotit záběry z různých úhlů. Louže byla rozmazaná a vypadalo to, že policejní hlídka už stihla znehodnotit krevní stopy.

„Ti dva muži spolu žili?“ zajímala se Charlotta.

„Mrtvý pro majitele domu pracoval,“ usmál se Phan. „A co já vím, dává Brock Logan přednost ženám.“

Otočila se. „Brock Logan? Ten právník?“

„To jsi nevěděla?“

„Ne.“

„Ten chlápek ve vestibulu je zřejmě Loganův vyšetřovatel.“

Charlotta obecně nesnášela všechny právníky a advokáty především. S Loganem se nikdy osobně nesetkala, ale během let měla u soudu co do činění se spoustou obhájců a pokaždé to byl stejně příjemný zážitek jako migréna.

Phan ji provedl přes jídelnu do prostorné kuchyně. Většina místnosti byla ohraňována páskou včetně další krvavé skvrny na podlaze kousek od žulového kuchyňského ostrůvku.

„Logan šel k zemi támhle.“ Phan kývl hlavou ke skvrně. Opět veliké množství krve. U dveří do komory si Charlotta všimla červené šmouhy hned vedle klávesnice na stěně.

„Když vetřelec utekl zadním vchodem, Loganovi se podařilo vstát a spustit alarm,“ vysvětlil Phan.

„Jak na tom je?“

„Obě oběti odvezli do Hermannovy nemocnice. Žádné nové zprávy zatím nemám.“

„Tak je sežeň.“

Phan poodešel kousek stranou a začal mluvit do vysílačky a Charlotta si mezitím prohlížela místo činu. Na jídelním stole ležely zpřeházené poznámkové bloky a lístky z kartotéky. Desky a pořadače byly roztroušené po podlaze spolu s volnými listy papíru a obálkou FedEx.

A do zásuvky ve zdi byly zapojené dvě elektrické šňůry, ale počítače nikde.

„Dají nám vědět, když se něco změní,“ oznámil Phan.

„Dva ukradené notebooky?“

„Vypadá to tak. Ale v celém domě podle všeho jinak nic nechybí. Je tu spousta značkové elektroniky. Na toaletním stolku v ložnici leží zlaté hodinky Rolex, v horní zásuvce nočního stolku je pistole, takže o typické vloupání se nejedná.“

Tohle se Charlottě nezamlouvalo.

„Na tý obálce FedExu na podlaze je část stopy,“ poznamenala Charlotta. „Postarej se o to, aby se na ni podívali technici.“

„Už se stalo.“

Zavrtěla hlavou. „Takže ten chlap jen tak zazvoní u dveří, zastřelí Loganovo soukromé očko, přijde sem a postřelí i Logana a pak si odsud odnese dva notebooky?“ Podívala se klenutou chodbou do vstupní haly. „Proč vůbec ten soukromý detektiv otvíral dveře?“

„Svědkyňě vypověděla, že očekávali donášku jídla.“

Charlotta po něm střelila pohledem. „Jaká svědkyně?“

„Byla tady ještě jedna holka.“

„Dítě?“

„Ne, žena. Pardon.“ Phan si odkašlal. „Byla tady po celou dobu. Pachatel vystřelil i na ni, našťěšť minul.“

„Je zraněná?“

„Ne.“

„Kde teda sakra je?“

Kira seděla bez hnutí na židli na terase.

Bez hnutí až na ruce, které se nepřestávaly třást. Sevřela je mezi kolena, ale stále se jí nedařilo je uklidnit. Scéna

odehrávající se před ní se zdála být tak vzdálená. Jako by se jí vůbec netýkala. Byla obklopena lidmi a hlukem a úsečnými rychlými příkazy, ale cítila se jako při natáčení filmu, jako by sledovala herce, jak pobíhají sem a tam. Neustále očekávala, že v příštím okamžiku někdo přeruší děj, zakřičí „Stop!“ a celé to skončí.

Ale lidé kolem ní nebyli herci. Na uniformách měli skutečné odznaky a v pouzdrech skutečné zbraně se skutečnými kulkami, které dokážou rozcupovat tělo. Kiře se zvedl žaludek, naklonila se dopředu a doufala, že nebude zvracet. Pohlédla na hlouček policistů na opačné straně Loganovy terasy. Světla z bazénu zbarvila jejich pokožku domodra a ji opět přepadl pocit, že se ocitla v jiném vesmíru. Seděla na terase Brocka Logana v zapůjčené služební mikině zásahové jednotky Harris County s Ollieho krví na džínách.

Policie přijela krátce poté, co se rozezněl alarm, a Kira nevěděla, jestli je přivolal její telefonát, nebo bezpečnostní systém. Možná obojí. Ollieho naložili na pojízdná nosítka a rychle ho odváželi pryč. Logana taky. Ten byl aspoň při vědomí a zatímco s ním záchranáři vyjížděli z domu, policisté ho bombardovali otázkami.

Zato Ollie byl v hlubokém bezvědomí. Nehýbal se a pokud Kira dobře viděla, ani nedýchal.

Strčila si ruce pod stehna, ale stále se třáslý. Nepřítomně zírala na malé kousíčky skla, které měla přilepené na kolenou.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a ucítila závan chloru. Logan musel právě pustit do bazénu novou dávku chemie. Zahleděla se do dálí přes modrou hladinu a pocit, že se účastní natáčení filmu, byl zpět.

Pozorovala skupinu policistů, když se otevřely dveře na terasu a v nich se objevila vysoká žena s nakrátko

střiženými blondatými vlasy. Měla na sobě kalhoty a větrovku houstonské policie a tyčila se nad svými mužskými protějšky, včetně mohutného strážníka v uniformě, který Kiru před chvílí vyslychal. Hanson? Hamlin? Kira si nemohla vzpomenout, jak se jmenuje. Mozek jí pracoval jenom v omezeném režimu, a tak na policistovy otázky odpovídala zkomoleně a nesouvisle. Rozpačitě ho požádala o trochu vody a on ji sjel nesouhlasným pohledem, zaklapl notebook a odešel.

Žena se otočila a její pohled utkvěl na Kiře. Odpojila se od ostatních a vykročila k ní.

„Vy jste Kira Vanceová?“

„Ano.“

„Detektiv Spearsová, houstonská policie.“ Vytáhla z kapsy zápisník. „Můžete mi říct, v kolik hodin jste sem přijela?“

„Kde je Ollie?“ Kira se posadila zpříma a narovnala ramena. „Oliver Kovak. Když ho odsud odváželi, měl pulz. Slyšela jsem zdravotníky, jak to říkají.“

Vyšetřovatelka se na ni podívala. „Převezli ho do Hermannovy nemocnice. Víc nevím.“

Kiře se sevřela hrud'. Roztrásla se a polil ji studený pot.

„Brzy bychom měli vědět víc,“ dodala rychle policistka. „Můžete mi říct, v kolik hodin jste sem přijela?“

Kira se zhluboka nadechla. „Kolem tři čtvrtě na sedm.“

„A přijela jste odkud?“

„Z práce.“

Vyšetřovatelka přikývla. „Kde pracujete?“

„Jsem na volné noze. Nejsem zaměstnaná u žádné společnosti. Mám licenci soukromého detektiva.“

Spearsová mírně pozdvihla obočí, zatímco si zapisovala informace do notesu.

„A přijela jste odkud?“

„Z centra,“ upřesnila Kira. „Měla jsem pro Olleho nějaké dokumenty, věděla jsem, že je potřeboval na dnešní schůzku.“

Policistka otočila stránku v notesu. „Strážník Hanlin mi sdělil, že jste střelce zahlédla.“ Podívala se Kiře do očí. „Dokážete ho popsat?“

„Celé se mi to slilo. Opravdu. Skoro nic jsem neviděla.“

„Byl to běloch? Černoch? Vysoký? Malý?“

„Nevím.“

„Všimla jste si jeho oblečení?“

„Měl na sobě šedou mikinu. On –“ Kira se odmlčela. V hrdle jí vyschlo.

„Slečno Vanceová?“

„Viděla jsem ho už předtím.“

Policistka zpozorněla. „Kdy?“

„Když jsem zaparkovala. Proběhl kolem. Měl šedou mikinu s kapucí a šortky a běžel ulicí přímo před domem.“ Jak jí slova plynula z úst, znovu se začala potit. „Hlavou mi blesklo, že musí mít fakt pevnou vůli, když si jde zaběhat i v takovém lijáku, ale možná... já nevím.“

„Myslíte, že si byl ten dům omrknout?“

Kira přikývla.

Spearsová se s dychtivým pohledem naklonila blíž. „Vzpomenete si ještě na něco?“

„Byl to běloch.“ Kira si běžce v duchu vybavila. „Běloch ale... opálený. A byl vysoký. Na očích měl takové ty sluneční brýle s tónovanými skly. Jantarově žluté.“ Což bylo vzhledem k počasí divné, uvědomila si najednou. „Vlasy jsem pod kapucí neviděla.“

Strážník Hanlin se vrátil a když Kiře podával láhev s vodou, zběžně ji přelétl očima. Spearsová ho odvedla pár kroků stranou a tam se dali potichu do řeči.

Kira odšroubovala víčko láhve a zhluboka se napila.

Cítila, jak ji příjemně chladí v hrdle, a uvědomila si, že měla hroznou žízeň. Hltavě vypila polovinu lahve. Zbytek vody si pak nalila na prsty a snažila se nemyslet na to, že to je Ollieho krev, když si utírala dlaně do džínů.

Přiblížil se další policista. Promluvil si se Spearsovou a Kira zaslechla slova „Kovak“ a „nemocnice“. Zatajila dech, když k ní komisařka přistoupila.

„Slečno Vanceová? Právě jsme dostali zprávu o vašem příteli.“

Jediný pohled do jejích očí a Kiře to bylo jasné.

3

Letadlo se naklonilo, a jak začalo klesat, kvílení motoru cessny zcela znemožnilo jakoukoli konverzaci, což mu vyhovovalo. Jeremy Owen nikdy neměl rád tlachání a teď, když se blížila čtyřicátá druhá hodina tohoto výletu kolem celé zeměkoule, k němu cítil přímo odpor. Odstartoval v Jakartě, postupně přistál na třech letištích, až se zasekl v San José, odkud se nakonec svezl domů v soukromém tryskáči jednoho klienta.

Jeremy byl přetažený a nervózní. Potřeboval se najíst, osprchovat a dopřát si aspoň tři dny nerušeného spánku, než bude připravený na další kontakt s lidmi. Podíval se přes uličku na svého parťáka, který na tom byl ještě hůř než on, protože byl nejen totálně vyčerpaný, ale ke všemu si ještě vykloubil rameno, což ho zřejmě v dohledné budoucnosti vyřadí z aktivní služby. Byla to ničující akce. Začala mizerně a postupně se jenom zhoršovala a Jeremy se těšil, až hodí celou operaci za hlavu.

Podrbal se ve svědících vousech a podíval se z okna. Ranní slunce zářící nad pomalu se vlekoucím říčním proudem ho přimělo přimhouřit oči. Naposled se díval z ptačí perspektivy na houstonskou Buffalo Bayou, když

seděl namačkaný v helikoptéře s veterány cestou na provizorní základnu. Bylo to dva dny poté, co hurikán zaplavil město, voda sahala do výšky téměř půldruhého metru a uvěznila tisíce lidí v zatopených domech, dokud je nevysvobodila armáda dobrovolníků v obyčejných lehkých člunech, motorových plavidlech a kajacích – prostě ve všem, co plave. Ten týden se Jeremy taky vydal ze všech sil, ale pořád se to nedalo srovnat s tím, jak se cítil teď.

Cessna se snesla přes vrcholky stromů strmě dolů a jak se blížila k zemi, Jeremy se snažil ze sebe setřást otupělost. Bylo to bezvýznamné zapadlé letiště s příliš krátkou ranvejí, ale pilot zvládl přistávací manévry bravurně, což Jeremyho vůbec nepřekvapilo, protože se jednalo o bývalého mariňáka.

Na konci ranveje stál dvoumotorový otter. Když si Jeremy všiml známého pick-upu zaparkovaného vedle, jeho stav se ve zlomku vteřiny přepnul z naprostého vyčerpání do plné ostražitosti.

Letadlo dorolovalo a zastavilo. Jeremy popadl sportovní tašku a jeho parťák mezitím vystoupil. Jeremy si potřásl rukou s pilotem, a když začal sestupovat po schůdcích, soustředil pozornost na muže, který čekal vedle pick-upu.

Erik Morgan byl oblečený jako obyčejně v černých taktických kalhotách a botách, s pistolí SIG P220 na boku. Ale výraz v jeho očích dával jasně najevo, že se něco děje.

Jeremy přešel po asfaltu k němu a zastavil se. „Řekni mi, že si děláš srandu.“

„Nedělám.“

Jeremy zaklonil hlavu. Nejradši by se rozkřičel. Nebo do něčeho praštil. Nebo se obrátil a odešel.

„Do prdele,“ ulevil si.

„Nastup si.“ Erik ukázal hlavou. „Vysvětlím ti to cestou.“

Jeremy hodil sportovní tašku na zadní sedadlo a vklouzl

na sedadlo spolujezdce. Erik se okamžitě rozjel, zatočil kolem ottera a po asfaltové ploše pospíchal k výjezdu.

„Zbytek týmu Bravo je v Los Angeles a Alpha právě začala tréninkovou rotaci,“ začal Erik.

„A co Lopez?“ zeptal se Jeremy.

„Speciální úkol v Aspenu.“

„A Keith?“

„Už dorazil.“

„Trent?“

„Taky. Stejně tak Joel a Cody je mimo kvůli zranění ramene. Takže zbýváme jen ty a já.“

„Pět agentů?“

„S Liamem šest.“

Jeremy se na něho podíval. „Kdo je ten klient?“ Ne, že by mu na tom záleželo, ale muselo to být velké zvíře, když se do akce přímo zapojil i velící důstojník.

„Brock Logan.“

Jeremy si promnul oči. „To jméno už jsem slyšel.“

„Advokát z Houstonu. Pracuje na nějakém velkém případě vraždy, to jen abys byl v obraze.“

„Doktor, který zabil svou ženu. Četl jsem o tom.“ Jeremy zavrtěl hlavou.

„Včera večer se někdo pokusil zlikvidovat jeho právní tým a jednoho z nich zabil,“ pokračoval Erik. „Teď se jeho právní firma snaží co nejrychleji zajistit ochranu. Znají se s Liamem, takže nejvyšší pohotovost, rychlá odezva.“

Jeremy si opřel hlavu o sedačku. Byl fyzicky i psychicky vyřízený. Navíc měl mizernou náladu a úplně poslední věc, kterou si teď přál, byla narychlo zorganizovaná operace pro nějakého VIP klienta. A rovnou advokáta s konexemi. Do hajzlu, to ať mě radši rovnou zastřelí, pomyslel si.

Podíval se na Erika. Jeho kamarád byl napjatý. Odhodlaný. A v ničem neustoupil ani o píd.

„Ta akce se podělala,“ připomněl mu Jeremy. „Ještě jsme ani nezpracovali hlášení.“

„Liam to ví. Přesto tě chce.“

„Pak ale dostane nespolehlivýho agenta.“

Erik se na něho podíval. „To jsi?“

Opravdu byl?

Hluboko uvnitř Jeremy věděl, že je spolehlivý. Měl za sebou čtyři mise v Afghánistánu a pět let služby u jedné z nejšpičkovějších bezpečnostních agentur na světě. Byl vycvičený tak, aby se uměl vyrovnat s prohrou a rychle se dal zase do kupy. A navíc to nebyl on, kdo udělal chybu, kvůli které šlo všechno do kopru. Přesto ho to rozhodilo. Byl naštvaný. Mrzutý. A k tomu všemu ještě neskutečně unavený.

„Není na mě spoleh na sto procent,“ odpověděl nakonec. To bylo asi nejblíží tomu, aby připustil, že bude muset zapracovat na tom, aby si dal hlavu do pořádku.

„To zvládneš.“ Erik se na něho podíval. „Na tohle tě potřebujeme.“

Kiru probudily sluneční paprsky na tváři a ukrutná bolest hlavy. Zavřela oči ve snaze vypnout to dunění, ale jen se zhoršilo, a tak se s ušklibnutím posadila.

Tak strašnou kocovinu neměla od... kdy? Bratrovy svatby? Finále baseballové ligy? Jenže tohle nebyla kocovina. Včera večer se u Logana praštila hlavou o stůl, když *uhýbala před kulkou*.

V krku ji tlačil nepříjemný knedlík. Kéž by to tak byl jenom důsledek nadměry panáků tequily.

Kira spustila nohy z postele a podívala se na hodiny.

Za deset minut jedenáct. Přišla domů ve dvě a svalila se do postele, aniž by sundala přehoz. Zmačkané džíny na podlaze vyvolaly další záplavu vzpomínek a hučení v hlavě nabralo na intenzitě.

Pustila ve sprše studenou vodu a skočila pod ni. O tři minuty později už byla dokonale probuzená. Zabalila se do osušky a odvážila se podívat do zrcadla.

„Ty teda vypadáš,“ zamručela a naklonila se blíž.

Vypadala – a taky se cítila – jako po rvačce v baru. Jindy výrazné oříškově hnědé oči byly opuchlé a podlité krví, na lícní kosti, kam ji zasáhl odštěpek porcelánu, měla krvavý šrám. Na spánku se pod vlasy ukrývala boule velikosti ping-pongového míčku a bolela jako čert.

Její pozornost upoutal tichý zvuk z ložnice. Džíny na podlaze začaly bzučet. Zvedla je a ze zadní kapsy vytáhla mobil.

Ollieho mobil. Vlastně jeden z nich – měl minimálně tři. V tom zmatku večer zapomněla, že si ho strčila do kapsy. Kira si lehla na postel a zírala na telefon umazaný od krve. Číslo volajícího jí nic neříkalo a hovor by nepřijala, i kdyby ho znala. Bože, co když to je jeho dcera? Informovala vůbec policie jeho nejbližší?

Kira si stiskla kořen nosu. Musí ten telefon dát vyšetřovatelům. Udělá to později, až se vrátí na stanici. Vyslýchali ji dlouhých pět hodin, přesto chtěli, aby tam dnes znovu přišla.

Ve skříni našla čisté džíny. Venku bylo vlhké horko, vzala si proto pod tenkou bílou halenku tílko a na nohy si nazula sandály. Z kuchyně se ozvalo zvonění mobilu připojeného k nabíječce, tak ho rychle odběhla zvednout.

Žaludek se jí sevřel strachem, když si přečetla jméno volajícího: Logan & Locke. Další špatné zprávy?

Zavřela oči. „Kira Vanceová.“

„Kiro, tady Brock Logan.“

Oddechla si a opřela se zády o kuchyňskou linku. „Zdravím. Jak vám je?“

„Už je to lepší. A jak je vám?“

„Dobře.“ Bušení v hlavě se znovu ozvalo, jako by ji chtělo usvědčit ze lži.

„Poslyšte, potřebujeme se s vámi sejít. Za jak dlouho se sem můžete dostat?“

„Myslíte do centra?“

„Ano, k nám do firmy. V poledne máme poradou. Zvládnete to?“

Kira zajela pohledem ke konvici na kávu a přepadla ji neodolatelná touha. Bohužel ji bude muset ignorovat, pokud chce Loganovu žádost splnit. Potřeboval ji v centru. Předpokládala, že strávil celou noc v nemocnici, kde mu ošetřili střelnou ránu na paži, ale evidentně ho už propustili a teď organizoval schůzky.

„Kiro?“

„Jasně, spolehněte se. Budu tam.“

„Skvělé. A vezměte s sebou složky s případem. Všechno, co máte.“

Ukončil hovor a Kira zamyšleně hleděla na telefon. „Složky s případem“ ve skutečnosti znamenalo několik tenkých desek, které nechala minulou noc v Loganově domě. Plus kroužkový notes plný poznámek z pátrání, které nashromáždila online. Ale na tom teď nesejde. Bude improvizovat, jako to dělala vždycky. Daleko větším problémem byla doprava. Na stanici ji odvezl nějaký detektiv a domů si vzala Uber, což znamenalo, že její auto je stále zaparkované v River Oaks.

Ulevila si nadávkou a podívala se na hodinky. Možná by mohla poprosit Ginu, aby ji tam hodila. Přešla k oknu

a rozhrnula žaluzie, aby se podívala na Gininu část dvojdomku. Okno bylo temné a parkovací místo, o které se dělily, zelo prázdnotou. Kira přelétla pohledem ulici, ale ani tam její auto neviděla. Zato zahlédla naleštěný černý pick-up pana domácího.

„Krucinál,“ zabručela.

Bruce Garvis vlastnil v ulici čtyři nemovitosti a pokud jste se opozdili s placením nájmu, poctil vás osobní návštěvou. Pravděpodobně viděl prázdné parkovací místo a usoudil, že Kira není doma.

Popadla klíče a přes rameno si hodila brašnu. Zadními dveřmi vkročila do teplého a vlhkého srpnového rána a okamžitě se začala potit. Čekal ji další z horkých dní.

Opatrně vykoukla zpoza rohu domu. Bruce nikde. Rychle odemkla úložnou komoru vzadu za parkovacím místem a po chvíli zápolení vysvobodila své kolo z kabelů vánočního osvětlení. Byl to na míru stavěný Syrrus Comp s hliníkovým rámem a na řídítkách se houpala helma Lazer. Sedlo bylo zaprášené, ale kola vypadala v pořádku. Zamířila přímo k zadnímu plotu, otevřela si branku a pokračovala přes dvorek sousedů. Už odjeli do práce, a tak si jen jejich uštěkaný teriér všiml, jak se protáhla kolem popelnic.

Kira neseseděla na kole už několik měsíců, možná celý rok. V hlavě jí bušilo a celé tělo žadonilo o dávku kofeinu. Ale aspoň byla naživu.

V krku měla knedlík, když kráčela po příjezdové cestě. *Když máš práci, musíš ji udělat.* Byla to jedna z Ollieho manter a Kira netušila, proč se jí vynořila v mysli právě teď.

Došla na ulici a obezřetně se rozhlédla, jestli někde neuvidí černý pick-up. Brašnu si přehodila křížem přes tělo. Pak si nasadila helmu, utáhla řemínek pod bradou a vyrazila.

4

Jízda jí udělala dobře. Sice ne tak dobře jako vydatná snídaně, ale bylo to lepší než nic, a než dorazila do centra, cítila se mnohem líp. Bez šlapání sjížděla dolů po Allen Parkway. To byla ta snadná část, to těžké ji teprve čekalo.

Kira přijela k příkrému kopci poblíž Tranquility Park a musela se pořádně opřít do pedálů. Dva bloky poctivě šlapala, pak zatočila doprava do Rusk Street, kde se dostala do dopravní zácpy. Zaostřila do dálky a spatřila oranžové kužele a vozidlo technických služeb, a tak vyjela na obrubník a po chodníku přejela do McKinney Street, kde byla kolona taky pomalá, ale aspoň se hýbala.

Pot ji štípal do očí. Musela je přimhouřit a litovala, že si nevzpomněla na sluneční brýle. Sledovala mezery mezi nárazníky, odhadovala čas a vzdálenost. Proplétala se mezi auty a ignorovala zamračené pohledy řidičů.

Kira své kolo milovala. Bylo rychlé a odolné, pláště dobře lnuly k vozovce. Vysolila za něj jedenáct set dolarů v době, kdy jezdila pět set kilometrů týdně jako soudní doručovatelka a rozvážela právní dokumenty po městě. Byla to investice do jejího prvního zaměstnání a za ta léta se více než vyplatila.

Světlo na semaforu se změnilo na oranžovou a auta na obou stranách prudce vyrazila, aby stihla projet. Kira zběsile šlápla do pedálů a v žilách jí explodoval adrenalin, když to zvládla projet jako za starých časů. Pohlédla vzhůru a uviděla džungli z betonu a oceli. Vysoký mrakodrap, ke kterému směřovala, se tyčil přímo před ní.

Kira přenesla váhu a objela škytající dodávku, které se z výfuku valil černý dým. Dávala pozor i na zaparkovaná auta, aby se u některého náhle neotevřely dveře a ona do nich nenarazila. Na poslední polovinu bloku využila prázdný pruh pro požární vozidla a pak skočila na obrubník a prokličkovala skrz malý betonový park tu a tam osázený stromy, které se draly do světa z výřezů v chodníku. Ladně proklouzla mezi dvěma moderními plastikami – velkými bronzovými oblouky, které jí vždy připomínaly orly. Když mījela obrovskou fontánu, vychutnala si osvěžující chladivou mlhu a pak už bez šlapání sjela kousek z kopce a zastavila u skleněné stěny. Seskočila z kola, zamkla ho ke stojanu silným řetězem a pospíchala do budovy.

Uvnitř ji ovanul ledový vzduch a Kira se na chvíli zastavila, aby jí na těle uschl pot. Trásla se jí stehna. Nechala se rozmazlit autem a zapomněla, jak chutná celodenní dřina na kole – rozbolavělé svaly, pálení potu v očích, vrstva špíny, která přilne ke kůži těsně jako celofán. Ale mělo to i svá pozitiva. Jízda na kole ji dokázala vyhecovat a udržet ve střehu. A probouzela její soutěživou stránku, kterou ve dnech, jako byl dnešek, zoufale potřebovala.

Sundala si helmu, protřepala své dlouhé vlasy a přitom se rozhlédla po vestibulu. Budova měla padesát devět poschodí, která obsluhovalo osm výtahů. Před každým čekal dav lidí.

Nával během oběda. Přijela o trochu později, než předpokládala.

Připecnila si helmu k popruhu brašny a vykročila rovnou ke služebnímu výtahu. Přišla právě včas, aby proskočila dveřmi a ocitla se v kabině jen ve společnosti dvou statných mužů – údržbáře a kurýra DHL, soudě podle uniforem. Ani jednoho neznala, ale její helma a kurýrní brašna napovídaly, že je jednou z nich a rozhodně nepatří mezi upjaté kravaťáky, kteří pracují v jedné z honosných kanceláří s výhledem na město.

„Poschodí?“ zeptal se muž z DHL.

„Třicet sedm.“

Výtah vystřelil vzhůru tak rychle, že kdyby se Kira stihla najíst, určitě by teď snídani vyklopila. Ve třicátém vystoupil údržbář a pak už to byl jen skok do jejího patra. Dveře se s cinknutím otevřely.

„Tak zatím.“ Kira se usmála a vystoupila. Vydala se chodbou k těm opravdovým výtahům, které používali lidé v oblecích s kravatami.

Naproti řadě výtahů hlásala blyštivá mosazná písmena LOGAN & LOCKE. Firma zabírala celé poschodí a v čekárně za skleněným stolem seděla mladá recepční s blondátými lokny.

Kira k ní přistoupila. „Zdravím, Sydney. Jsem tu kvůli –“ Sydney zalapala po dechu. „Ach, bože. Co se vám stalo?“

Kira si uvědomila, že má šrám na tváři. A že asi vypadá poněkud neupraveně, když právě seskočila z kola.

„Vypadá to horší, než to ve skutečnosti je,“ ujistila ji Kira. Nechtělo se jí o tom mluvit, ale soudě podle Sydneyina výrazu bylo Kiře jasné, že není úniku.

„Vy jste tam včera byla? U pana Logana?“ zeptala se Sydney.

„Ano.“

„Kristepane.“ Přitiskla si ruku na prsa. „Slyšela jsem o Olliem. Je mi to líto.“

Kiře se sevřel žaludek. „Díky. Poslyšte, já –“

„Vteřinku.“ Sydney si narovnala sluchátka s mikrofonem. „Logan & Locke. Kam vás mohu přepojit?“ Odmlčela se. „Moment, prosím.“ Pak se obrátila zpět ke Kiře. „Co jste řkala?“

„Mám schůzku s panem Loganem.“

„Má teď nějaké jednání, ale posadte se, dám mu vědět, že jste tady.“

Kira prošla kolem moderních kožených židlí a zmizela na toaletu, aby si upravila vlasy a nanesla rtěnku. Jakmile zase vypadala k světu, zamířila přes čekárnu ke kávovaru. Otočila držákem s kávovými kapslemi a jednu si vybrala. Zatímco přístroj syčel a bublal, všimla si, že u dveří stojí muž a pozoruje ji.

Vysoký. Statný. Vypadal jako vyhazovač z baru, jenom méně přátelsky. Měl na sobě tmavý oblek a kravatu a zcela zřejmě to byl nějaký najatý svalovec, protože na boku zaregistrovala bouli od zbraně, ale neviděla odznak. Nasypala si do kávy cukr a muž mezitím vytáhl mobil a přijal hovor.

„Pan Logan vás přijme co nevidět,“ oznámila jí Sydney.

Kira se vrátila ke stolu. „Kdo je támhleten kolohnát?“

Sydney na něj nenápadně koukla. „Nevím.“ Naklonila se blíž a ztišila hlas. „Objevili se tady asi před hodinou, hned potom co dorazila policie. Když už je o nich řeč...“

Čekárnou prošli dva detektivové v civilu a zamířili k řadě výtahů. Kira si jednoho pamatovala z předešlého večera, ale zdálo se, že si jí nevšimli. Věděla, jak se vyhnout pozornosti.

Sydney zazvonil mobil.

„Můžete jít dál,“ oznámila Kiře. „Poslední kancelář napravo. Nemůžete ji minout.“

Kira si dala pořádný hlt kávy a zahodila kelímek do odpadkového koše. „Díky.“

Vyrazila do zadní části, minula několik kanceláří se zavřenými dveřmi a nakonec došla k zasedací místnosti s velikými okny, kde kolem dlouhého černého stolu sedělo několik lidí. Loganova kancelář sídlila přímo naproti přes chodbu a Sydney měla pravdu – nedala se přehlédnout. Byla to rohová místnost, před níž stál stůl, pravděpodobně pro asistentku, která tu teď neseděla. Loganovy dveře byly nicméně otevřené. Pohlédl na ni a posunkem ji pozval dovnitř.

Advokát právě telefonoval a když vešla, nevstal. Kuponu vypadal skoro stejně jako včera večer – měl světle modrou košili od obleku s vykasanými rukávy. Jediným zjevným důkazem, že pohlédl smrti do tváře, byla jeho levá paže v závěsu.

Zjevný důkaz. Zasmušilý výraz v jeho obličeji Kiře prozradil, že se patrně potýká s nějakými následky včerejška.

Rozhlížela se po kanceláři a předstírala, že obdivuje vybavení, a přitom horlivě pátrala po něčem, co by jí o tomto muži něco prozradilo, počínaje zdí s diplomy a oceněními.

Brock Logan byl v právnických kruzích legendou. Jeho otec byl Američan irského původu, matka pocházela z Portorika a podle toho, co se Kira doslechla, měl katolickou výchovu. A taky to, že po matce dobře vypadal a po otci zdědil zálibu v alkoholu.

Loganův otec vlastnil autoopravnu v Beaumontu, o které se šířily zvěsti, že v ní rozebírají ukradená auta a rozprodávají je na součástky. Když právě nemlátil svoje děti, dokázal vydělat slušné peníze. Logana ale otcův byznys nezajímal, takže v osmnácti odešel z domova a sehnal si dvě zaměstnání, aby si vydělal na školu.

Kiře se sice nelíbilo všechno, co o Loganovi věděla, ale nemohla si pomoci, zapůsobilo na ni, čeho vlastním